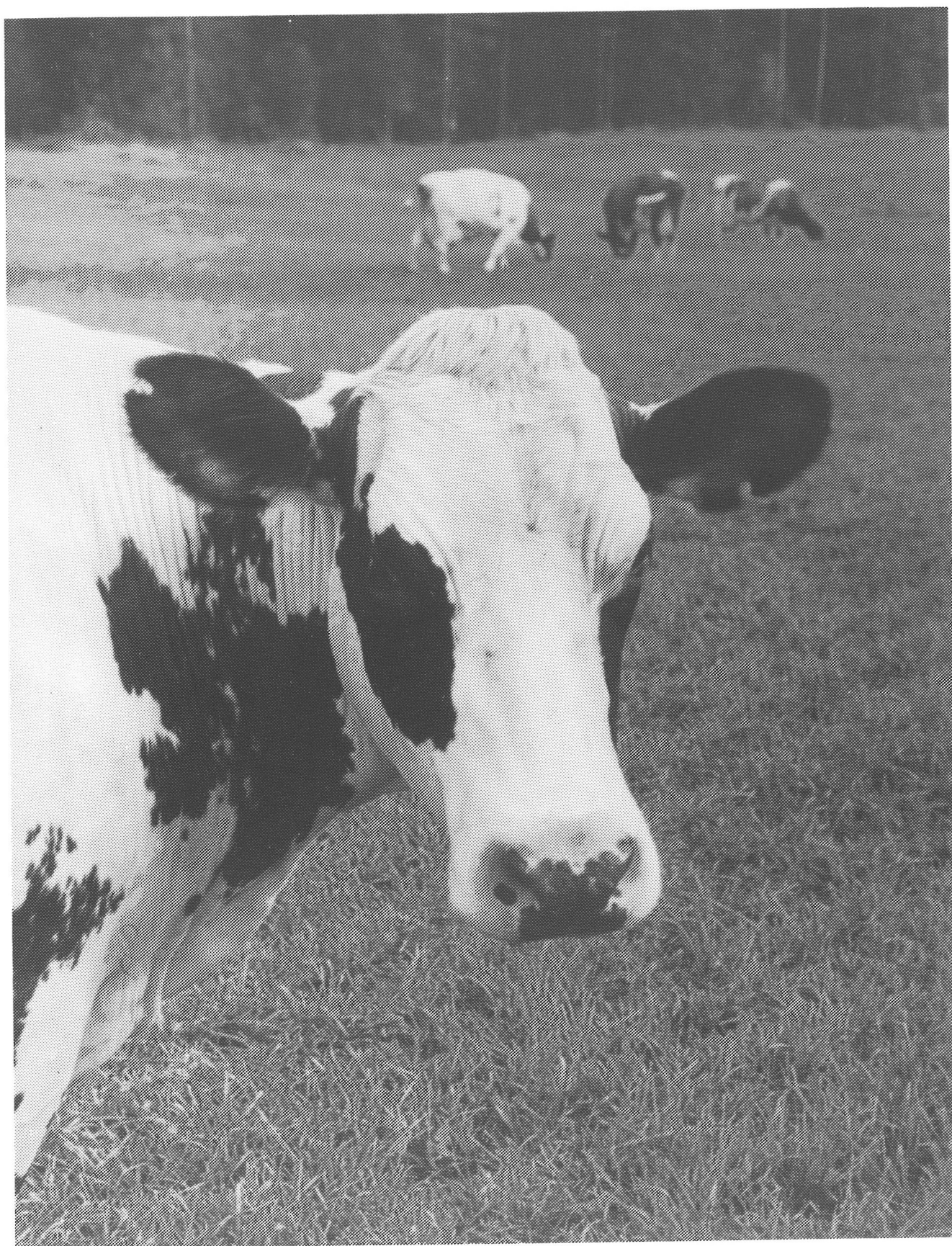


asia sana

3/94

21. vsk.



asiasana

informaatiotutkimuksen
opiskelijoiden ainejärjes-
tön udk ry:n äänenkan-
nattaja

osoite:

asiasana

udk ry

informaatiotutkimuksen
laitos

pl 607

33101 tampere

painopaikka:

tehokopiointi

tampere 1994

issn 0356-0139

toimitus:

otto auranen, vast.

riitta eskelinen

mull & qvist

annika mäenpää

anne ruokamo

sami sahramies

matti säteri

valokuvat:

harri alanne

otto auranen

sami sahramies

matti säteri

sisältö:

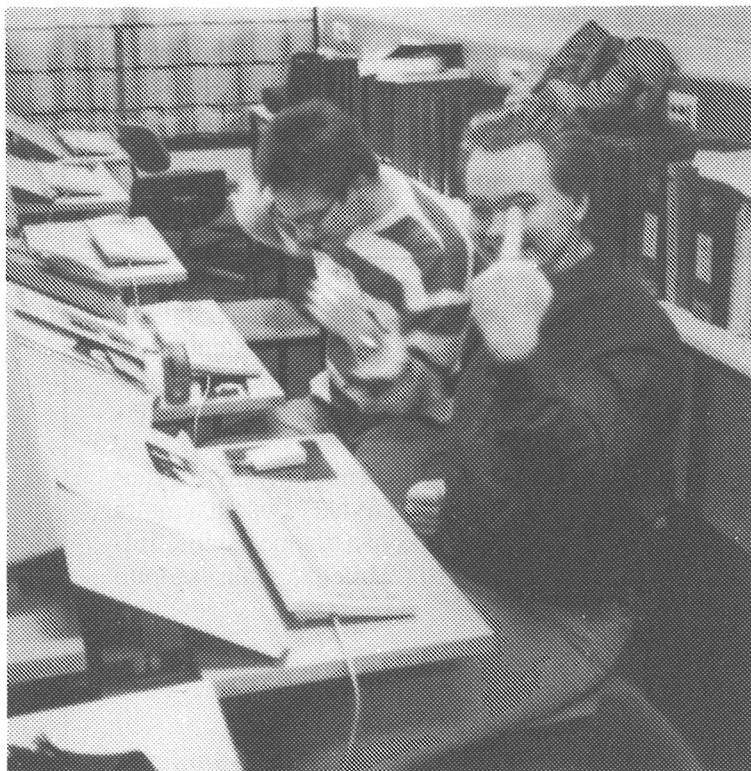
pääkirjoitus	3
puheenjohtajan palsta	4
eero sormusen väliaikainen paluu – järvelinin sijainen puhuu suunsa puhtaaksi	5
disubjektiivinen ovianalyysi – uusi revolutionäärinen menetelmä ovien analyysiin	8
miltä tuntuu? – ekavuotisten autenttiset fiilikset	11
yths 14.9. – niinsanottu bileraportti	14
katri ei ollut korvaamaton – udk:n sisäpiirin kähminnät julki	17
elävänä bommareissa – ja bommareista pois – mitä? udklaiset bommareissa???	20
törky hallitsee – se. ainoa. oikea. hervannasta.	22
paikallisen asukkaan näkökulma – ”jah bor i hervanda”, säger hon.	26
törky ja postmoderni kaupunkikulttuuri – törkytutkimuksen linjanveto	27
wanted: asiasanalle tekijöitä	29
sori vaan, ei sarjakuvia. – syyttäkää tomppaa!	

nyt joukolla lehteä tekemään

UDK:n puheenjohtaja näyttää ottaneen tehtäväkseen tiedottaa alamme ja ainejärjestömme ajankohtaisista tapahtumista ja samalla kommentoida niitä. Se onkin hyvä, sillä meikäläisen pätevyys ei moiseen enää riittäisikään. Times they are a-changin': vielä toimitusurani alussa heittelin huolettomasti kommentteja asioista, joista en aivan kaikkia puolia tuntenutkaan. Nyt en tunne yhtä ainuttakaan puolta suurimmasta osasta meidän alaamme liikuttavista asioista, joten on parempi olla hiljaa.

Asiasanan tulevaisuudesta osaan sentään sanoa jotain. Tämän lehden viimeisellä sivulla on ilmoitus kaikille niille, jotka ovat kiinnostuneita Asiasanan tekemisestä. Kehotan lukemaan sen. Siinä on esitetty hyvä tavoite sille, mitä lehden tekeminen yleisesti ottaen voisi olla. Lehti puolestaan voi olla mitä vain. Lehdentekemisen muodotkin voivat olla mitä vain, kaikkien ei tarvitse eikä edes pidä kirjoittaa juttuja. Moninaiset ovat ainejärjestölehden tekemisen osat, ja jotkut niistä eivät näy valmiissa läpyskässä mitenkään.

Jokaisen kannattaa siis tahollaan pohtia, miltä tuntuisi olla osa uuden iloisen Asiasanan väljää tekijäjoukkoa. Suurella porukalla esimerkiksi yhteiset toimitus- ja taittoilaisuudet – vaikka sakset ja liima apuna, välikö hällä kunhan lehti saadaan aikaan – muodostuvat luultavasti melko hilpeiksi tapahtumiksi. Toivon siis innostunutta mieltä ja ns. tekemisen meininkiä, jottei lehden tekeminen tulevaisuudessa ole tällaista:



Tampereella 16.10.94

Otto Auranen



puheenjohtajan palsta

Terveisiä pitkän kesätauon jälkeen! Syksy on taas sitten nytkähtänyt käyntiin, joten alkaakin olla jo korkea aika uudelle puhispalstalle...

Koko yliopistossa, joka tarkoittaa myöskin informaatiotutkimuksen laitosta, toteutetaan tänä syksynä melko massiivinen opetuksen laadun arviontiprojekti. Kyseessä on siis joka laitoksella tapahtuva asia, jossa kysellään sekä opettajien että opiskelijoiden mielipidettä opetuksen nykyisestä laadusta (mitä se sitten lienee onkaan). Tavoitteena on opetuksen tason nostaminen, projektin johtoryhmä vakuuttelee että tuloksia ei käytetä rahanjaon perusteena. Tässä on teidänkin tilaisuutenne sanoa painava sananne opetuksesta, joten suosittelen lämpimästi kommenttilomakkeen täyttämistä. Lomakkeita ja laatikko, mihin ne viskataan, löytyy informaatiotutkimuksen laitoksella heti ulko-oven vierestä Raija Hurmeen oven edestä. Kommenttia kannattaa jättää, sillä huhujen mukaan mm. opetusministeriö seuraa projektia erittäin kiinnostuneena. Jos projekti menee metsikköön, niin Tampereen yliopisto ei todellakaan ole kovin hyvässä maineessa siellä ainakaan seuraavaan 30 vuoteen. Joten, käykääpä purkamassa tunteenne paperille ja toimittakaa se laitokselle, niin kaikki tulevat onnellisemmiksi!

Toiseen laitoksen projektiin liittyy se, että saamme toivottavasti parin vuoden sisällä alkaa opiskelemaan myöskin arkistoalaan liittyviä kursseja. Laitos on nimittäin suunnittelemassa Valtionarkiston kanssa arkistoalan erikoistumisvaihtoehtoa, ja jos rahoja löytyy, konkreettisia kursseja voitaneen alkaa odottelemaan parin vuoden sisällä. Stay tuned!

Viimeisenä haluaisin ilmaista iloni ja helpotukseni siitä, että tulihan niihin syksyn ensimmäisiin tutustumisbileisiin ihmisiä. Viime keväänä tilanne näytti todella synkältä, mutta olemme taas saaneet paljon nuorta verta joukkoomme, joten eiköhän tilanne parane. Toivottavasti, sillä UDK järjestäneenä tänä syksynä ennätysmäisesti (?) bileitä, joihin osanotto on mitä suotavinta. Eli, siellä nähdään!

Sami Sahramies

eero sormusen väliaikainen paluu

Otto Auranen

Tutkimusta varten virkavapaalla olevan Kalervo Järvelinin viransijaisena on kuluvan lukuvuoden ajan DI Eero Sormunen, joka ei ole informaatiotutkimuksen laitoksella suinkaan ensimmäistä kertaa. Hänellä oli sama viransijaisuus neljä vuotta sitten, ja laitos on tullut aikanaan tutuksi myös silloisen kirjastotieteen ja informatiikan opintojen kautta. Edellisen kerran Sormusen ajatuksia saatiin lukea Asiasanasta noin neljä vuotta sitten, joten uudelle haastattelulle lienee tarvetta.

Eero Sormunen aloitti akateemisen uransa Tampereen teknillisessä korkeakoulussa (TTKK) 1970-luvulla, ja valmistui diplomi-insinööriksi vuonna 1978 pääaineenaan sähkövoimatekniikka. Hän on suorittanut myös klassisen informaattikkojen kurssin eli informaatiopalvelukurssin. Valmistumisensa jälkeen hän oli puoli vuotta TTKK:n kirjastossa ja sai ensikosketuksen tietopalvelualaan.

70–80-lukujen vaihteessa alkoi ura Valtion teknillisessä tutkimuskeskuksessa (VTT). Aluksi Sormunen työskenteli keskuksen teknisessä informaatiopalvelulaitoksessa Helsingissä. Sitten alkoi ”rumba maakunnissa”: ensin VTT:ssä Oulussa kaksi ja puoli vuotta, sitten paluu Tampereelle. Paikallisessa VTT:n yksikössä Sormunen onkin pysynyt sen jälkeen, vaikka piipahtikin lukuvuonna 1990–91 hoitamas-
sa apulaisprofessorin viransijaisuutta laitoksellamme.

1980-luvun puolivälissä Sormunen aloitti kirjastotieteen ja informatiikan opinnot. Hänet hy-

väksyttiin koulutusohjelmaan ylimääräisenä opiskelijana suorittamaan syventävät opinnot. Vuonna 1989 hyväksytyn englanninkielisen gradun otsikko on ”An analysis of online searching knowledge for intermediary systems” ja työhön perehtymättäkin voisi veikata, että se on tuonut laitokselle melkoisesti prestiisiä. Sormunen jatkoi opiskeluaan perustutkimuksen suorittamaan, ja tähtäimessä on tietysti väitöskirja tiedonhaun alalta. Lisensiaattitutkielmansa hän otti ulos viime tammikuussa odotettuaan ensin, että laitoksen ja oppiaineen nimi ehditään vaihtaa. Lisensiaattityö käsittelee vapaatekstitiedonhaun tehokkuutta sanomalehtiaineistoa sisältävässä tekstikannassa.

rahat vähenee - mitä tehdään?

Eero Sormunen ei ole Kalervo Järvelinin viransijaisena ensimmäistä kertaa. Lukuvuonna 1990–91 myös tuurattava virka oli sama apulaisprofessorin virka. Tuolloin hän haki viransijaisuutta, koska ”halusi katsella jo-

tain uutta”. Yliopisto tarjosi myös mahdollisuuden asioihin, joita ei VTT:ssä voinut tehdä. Opetusta ja tutkimusta joutui jäsentämään pitemmälle kuin tutkimuskeskuksessa.

Tällä kertaa viransijaisuuden hakemisen syynä olivat ensinnäkin jatko-opinnot. Työ informaatiotutkimuksen laitoksella tukee valmisteilla olevan väitöskirjan tekoa. Toisaalta Sormunen sanoo tarvitsevänsä hengähdystauon VTT:sta, jonka ilmapiiri on nykyään melko kireä jatkuvien resurssileikkausten takia.

VTT:a ja sen työntekijöitä ras-
saavat leikkaukset koskevat tietenkin yhtäläillä kaikkia valtion laitoksia. Ne näkyvät Sormusen mukaan informaatiotutkimuksen laitoksella ennenkaikkea tekniikassa. Laitoksen mikrokalusto alkaa olla vanhentunutta. Yleisimminkin säästöt iskevät niin, että osa toiminnasta täytyy suunnitella varojen mukaan eikä pääse toteuttamaan kaikkea mitä haluaisi.

Sormunen yhtyy osin niihin, joiden mukaan professorit eivät yri-

tä yhdessä torjua korkeakoulujen jatkuvia resurssileikkauksia, vaan poukkoilevat kukin tahollaan jokaisen rahanmurun perässä joka laitoksille heitetään. Tämä johtuu hänen mukaansa rahoituspohjan muuttumisesta. Aiemmin korkeakoulujen lähes koko rahoitus oli turvallisesti ja tarkasti määrätty valtion budjetissa. Nykyään laitokset saavat

kelpoisia projekteja”, hän vakuuttaa. Informaatiotutkimuksen laitoksen aseman hän näkee hyvänä, sillä laitos on muuttunut selvästi siitä, mitä se oli 80-luvulla. Informaatiotutkijoille on tilausta, vaikka perinteinen kirjastoinstituutio onkin vaikeuksissa resurssipulansa takia. Sormusen mukaan laitoksen tulisi ottaa tämä huomioon. Hän toi-

Eero Sormunenkin on huomannut kirjastokoulun maineen istuvan vielä tiukassa. On tehtävä paljon töitä, jos halutaan vakuuttaa informaatiotutkijoiden potentiaaliset uudet alat siitä, että informaatiotutkimuksen laitokselta valmistuvia kannattaa ottaa töihin.

Vakuuttelu ei kuitenkaan paljon auta, jollei ole näyttää osaaamistaan. Sormusen mielestä nyt vähitellen murtumassa oleville ennakkoluuloille oli kyllä aiemmin perusteitakin. ”Nykyään ei ole mitään häpeilemistä”, hän lohduttaa. Hän luottaa myös nykyisten opiskelijoiden kykyihin. Opiskelija-aines on monipuolistunut sitten 80-luvun, kun hän itse opiskeli



Tylsä ja tavanomainen kuva Eero Sormusesta.

entistä suuremman osan resurkseistaan anomalla rahaa erilaisiin projekteihin. ”Nyt tilanne on se, että aina välillä kuullaan rahaa olevan jaossa johonkin, ja sitten yritetään muokata laitoksen kulloistakin toimintaa sopimaan kyseiseen projektiin. Pitäisi päästä tilanteeseen, jossa ensin päätetään mitä halutaan tehdä ja sen jälkeen haetaan rahoitusta.”

Muuten Sormunen ei vastusta ajatusta, että korkeakoulujen rahoitus tapahtuu ainakin osittain tuloksen perusteella. ”Rahanjaoissa pärjää, jos on toteuttamis-

voo, ettei informaatiopalvelua nähtäisi liiaksi vanhojen tehtävien kautta. Esimerkkinä uusista trendeistä alallamme Sormunen nostaa esiin arkistojen siirtämisen sähköiseen muotoon, mikä on mullistamassa koko arkistokoulutuksen.

onko meistä mihinkään?

Laitoksen viimeaikaiset muutokset eivät välttämättä ole kantautuneet kaikkien korviin. Tämä on jo useamman vuoden ollut jatkuva huolenaihe laitoksella.

laitoksella.

Klassinen ja ehkä stereotyyppinenkin näkymys on pitänyt Teknillisen korkeakoulun informaatiopalvelukurssia eräänlaisena informaattikkojen peruskurssina. Yliopistossa annettua koulutusta on pidetty liian teoreettisena tähän tehtävään. Sormusen mukaan nämäkin kaksi kouluttautumisvaihtoehtoa voidaan nähdä vain eri tapana käsitellä samaa asiaa. Informaatiotutkimus ei tietenkään yksin riitä, vaan on etsittävä tutkintoa tukevia sivuaineita. Yhtään sivuainetta Sormu-

nen ei kuitenkaan suostu nostamaan muiden yläpuolelle ikäänkuin suositukseksi, ei edes tietojenkäsittelyoppia.

Suomen suurimpana informaatiopalvelualan koulutuslaitokse-
na TaY:n informaatiotutkimuk-
sen laitos pystyy pitämään
monia eri suuntauksia esillä ope-
tuksessaan ja tutkimuksessaan.
Sormusen mielestä ”perinteistä
kirjastonhoitajaksi kouluttautu-
mista” ei voi tyystin hylätä, sen
on oltava jotenkin esillä.

Informaatiotutkimuksen yksi
vahva puoli on se, että se ei py-
sähdy informaatiota välittävien
ja organisoivien instituutioiden
tekniikkaan, vaan tutkii myös
niiden yhteiskunnallista asemaa.
Eero Sormusen mielestä yhteis-
kunnallinen näkemys tiedonha-
kuun on täysin mahdollinen,
mutta ei kovin yleinen. ”Jos
mennään kovin eriytyneisiin jär-
jestelmiin ja niiden tekniikkaan,
niin yhteiskunnallisia аспектеja
ei juuri löydy. Yleisemmällä ta-
solla niitä kyllä on, esimerkiksi
siinä mitä informaatiota hae-
taan.”

Tästä johtuukin, että Sormunen
ei halua erottaa toisaalta tiedon-
haun ja toisaalta tiedontarve- ja
tiedonhankinnan tutkimusta toi-
sistaan. Jonkin suuren organisaa-
tion tiedontarpeita ja tiedonha-
kua tuskin pystyy erottamaan
toisistaan. ”Onkin ollut tarkoitus
pohtia näiden kahden tutkimusa-
lan entistä tiiviimpää yhdistä-
mistä”, hän esittää.

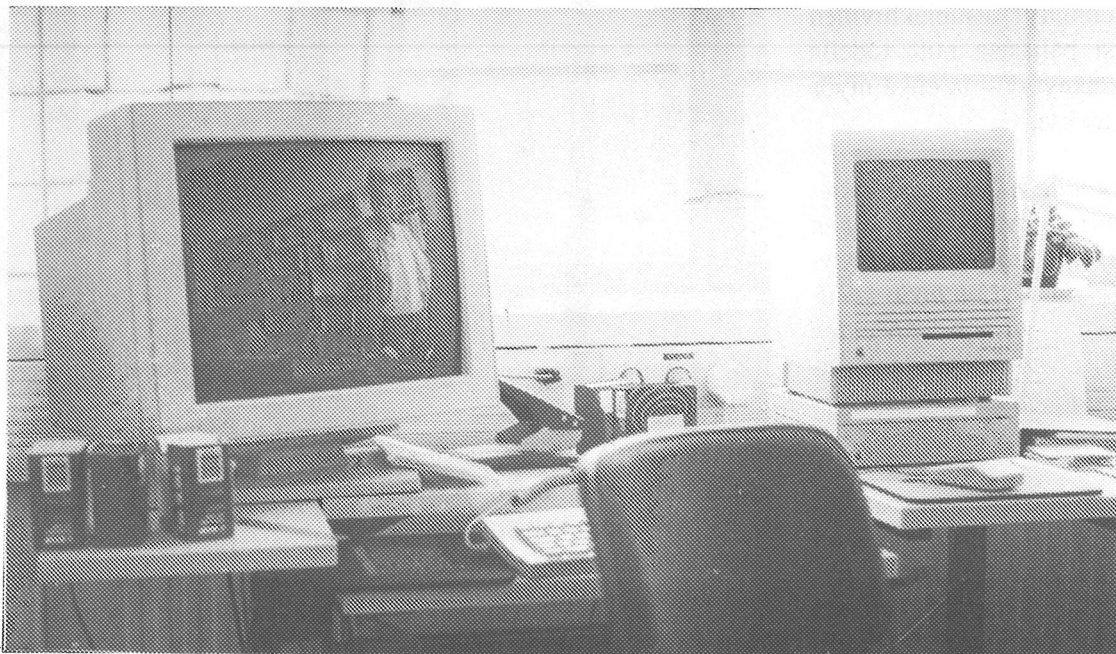
opetus ja harrastukset

Sormunen on viihtynyt laitoksel-
la hyvin. Hän pitää opettamista
kokonaisuudessaan antoisana
hommana, vaikka onkin nyt jou-
tunut hieman painiskelemaan lu-
entoaikataulujen kanssa. Opetta-
jan on oltava todella syventynyt
tekemiseensä, sillä häneltä vaa-
ditaan laajempaa käsitystä ope-
tettavasta kokonaisuudesta. Po-
sitiivista opettajan työssä on
myös se, että seminaareissa vas-
taan tulevista opiskelijoiden
töistä saa irti sellaista mihin ei
muuten olisi aikaa perehtyä.

Opetuksen negatiiviset puolet
liittyvät Sormusen mukaan sii-

hen, että hänellä on vain sijai-
suus ja sekin vain vuoden ajan.
Opetuksen sisällön kehittämi-
seen ei uskalla kovin tarmok-
kaasti ryhtyä, kun virkaan ensi
vuonna palaavalla Järvelinillä on
kuitenkin oma tyyliinsä. ”Koen
tämän niin, että voimakas muu-
tos saattaisi johtaa poukkoiluun
opetuksessa, mikä ei ole opiske-
lijoiden kannalta kovin miele-
kästä.” Syventävien opintojen
seminaareissa tosin on mahdolli-
suus teemojen muunteluun ja tä-
tä mahdollisuutta Sormunen on-
kin käyttänyt hyväkseen.

Harrastuksista kysyttäessä Sor-
munen joutuu miettimään pit-
kään. Lopulta hän päätyy siihen,
että harrastukset ovat viime ai-
koina olleet lähinnä rakentamista
ja remontointia sekä jatko-opin-
toja. ”Sitten on näitä tavallisia,
lenkillä käymistä ja muuta. Lu-
kemista ei viitsi mainita, se on
jäänyt niin vähälle. Kun lapset
ovat siinä iässä missä ovat, ovat
omat harrastukset lähinnä lasten
harrastuksia. Poika tosin lopetti
jääkiekon peluun, joten kuljetus-
harrastus loppui siihen.”



Eero Sormunen tunnetaan pc-miehenä. Kuvassa kuitenkin mäkkejä,nekin Ekholmin.

disubjektiivinen ovianalyysi

Mull & Qvist

*"Tulin mailta tuttavista
näille oudoille oville
veräjille vierahille"*

Kalevala

Avatessamme informaatiotutkimuksen laitoksen raskaan sinisen oven silmiimme osuu Marjatta Okon Bulevardia reunustava ryhdikäs ovien puna-armeija. Väri lienee menneiden kiihkeiden vuosien peruja, Tampereella kun ollaan. Vanha k & i-laitoksen kyltti sijaitsee huoneen A513 yläpuolella, joten vanhoja aatteita ei liene hylätty laitoksen nimenmuutoksen yhteydessäkään, ellei tämä ole pelkkä tunnearvoa sisältävä relikti.

Vastakehitelty disubjektiivinen analyysi paljastaa mitä todella oviin kätkeytyy – ja ehkä myös niiden taakse.

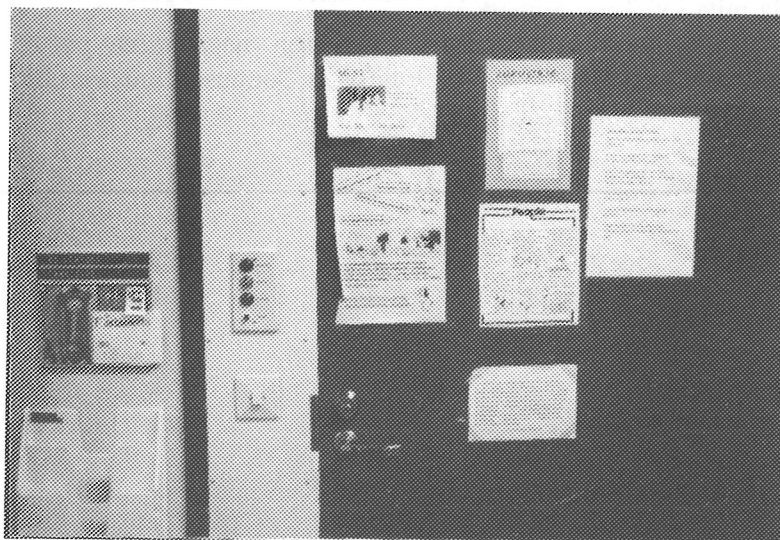
*"Oven kautta kuljetaan minuute-
si taloon; jos ovi on kovin kapea
ja kynnyks korkeaa, pyrit eristäytymään liikaa. Ovi on myös sukupuolisen vastaanottavuuden symboli. Oven telkeäminen kuvastaa liiallista itsesuojelun tarvetta."*

(Mainittakoon tässä, että havainnointihetkellä täysin avoinna oli vain laitoksen kanslian ovi – hyvä Mirja! – ja kutsuvasti raolleen oli jäänyt professori Vakkarin uksi.)

Edetessämme käytävän oikeaa puolta tulee ensimmäisenä vastaan ovi A513, jossa lepattaa kuusi erilaista lappusta, mm. pari pahasti vanhentunutta ilmoitusta tietokantojen markkinointitilaisuuksista, sarjakuvia, ote Kingin kirjasta ja lukuvihje Heinleinin Tuomiopäivän komediasta. Henkilökohtainen ilmoitustaulukin pursuilee sekalaista kamaa. Huoneen asukas, vs. lehtori Fabritius ei henno heittää pois mitään huoneeseen kulkeutuvaa. Hän on myös antelias, koska haluaa jalkaa aarteensa muiden kanssa.

aseentapainen kädessään, olisi-kin kiva saada selville esittääkö kuva tutkija Stormbomia vai assistentti Kärkeä, ja onko tar-koituksena karkottaa turhan innokkaat merkinnänhakijat – vai onko tavoitteena kannustaa alan naispuolisia opiskelijoita väittelemään (feminismin makua). Jonkinasteisesta turhautumisesta tai välinpitämättömyydestä kertonee Karvis-julisteen teksti *"It's not my job"*.

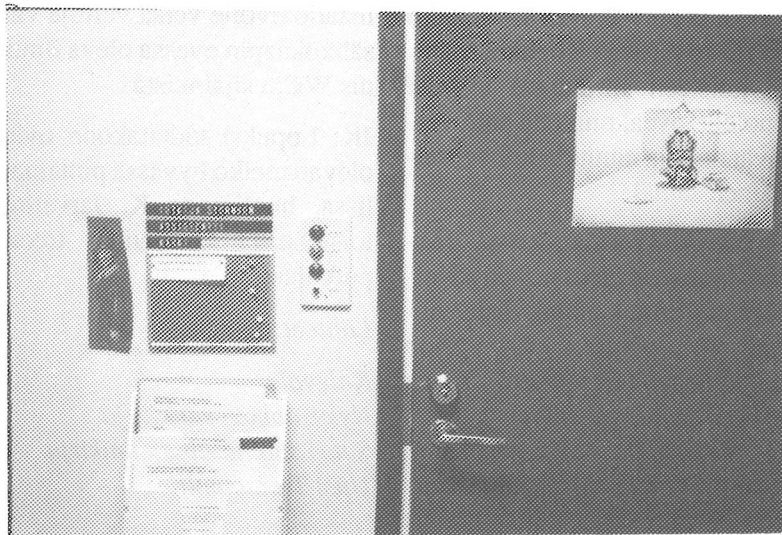
Edetessämme käytävällä ohi ovi-
linjaa jatkavan grafiikan vedok-



Seuraava ovi, A514, hieman masentaa *tabula rasallaan*. Assistentti Mäkinen voisi lainata naapuriovelta seuraa yksinäiselle vastaanottolapulleen.

Oven A515 vieressä meitä ahdistaa tiukannäköinen tohtorinna

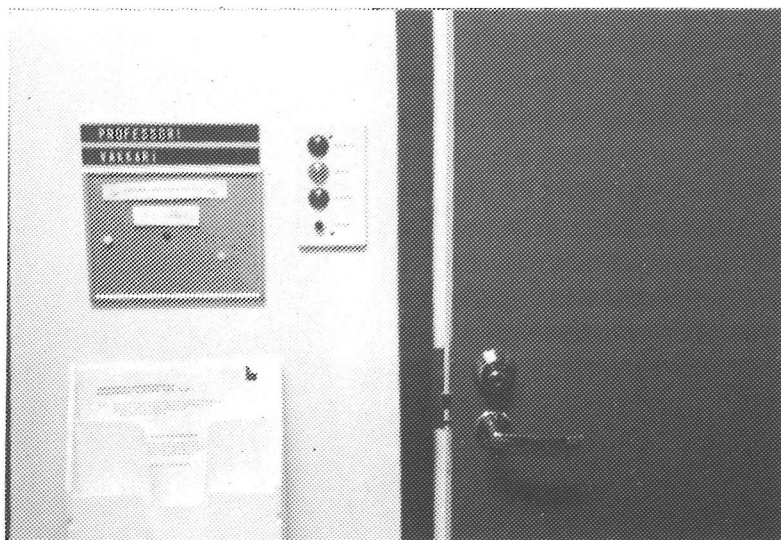
sen tulemme turhan virallisen näköiselle ovelle, numero A516, joka raollaan olevana tosin houkuttelee pistäytymään sisälle...mistä löytyisikin hyvännäköistä matskua seiniltä ja ilmoitustauluilta vaikka oven täydeltä. Toivommekin, että



professori Vakkari voisi harkita edes osan asettamista julkiseen tarkasteluun. (Naispuolisten opiskelijoiden toivomuksena olis saada ilmoitustaululle Pertin kokovartalo- tai edes kasvokuva.)

Huoneen A517 ovesta on ikävästi revitty jotakin erittäin mielenkiintoista, niin että vain teipit ovat jääneet vaivaamaan uteliaita analyysoijia. Pikku ilmoitustaulu oven vieressä ilmoittaa vastaanottoajan sekä kertoo jotta-kin joko tutkij_ Iivosen (onko-
han laitoksella liikaa apulaisprofessoreja kun a:t näyttävät loppuneen) tai assistentti Kristensenin elämänfilosofisesta puolesta aforismilla: "Elämä on kuin Jyväskylän ja Pieksämäen välinen rataosuus, se on aika lyhyt, siinä on muutama kaunis paikka ja välillä ollaan tunnelissa" (Kari Huoviala Länsi-Savosta). Lisää tällaisia viestejä!!

Lehtori Ekholmin oven A518 hypermeedio-julisteen reunassa roikkuu yksinäinen CD-ROM-levy – kuinkahan monta tietosanakirjaa siihenkin on mahduttu? Oven vieressä on mainos CD-ROM- käsikirjasta – ovatkohan myyntiluvut kääntyneet laskuun kun Kaitsu on katsonut parhaaksi ryhtyä *self-making*-kampanjaan. (Kai hyvä, mitä jos keskittyisit vain dekkareihin?!) Vastaanottoajan viereen on tälläkättä ukaasi "MERKINTÖJÄ VAIN VASTAANOTOLLA". Tämä on tietysti ymmärrettävää, sillä muina aikoina lehtoria työllistävät aivan toisenlaiset diilit...



Vs.apul.prof. Sormusen ovea A519 somistaa saksalaista alkuperää oleva taidejuliste "Nuorukainen ja kala" (vapaa käännös), mikä taitaa olla huoneen entisen asukkaan Kalervo Järvelinin jäämistöä. Ihme muuten, ettei kukaan ole keksinyt piirtää julisteeseen nuorukaisen lukeman teoksen kanteen viivaa keskelle, mutta ilmeisesti nykysukupolvi ei pidä niin tärkeänä seurata Pohjantähteään.

Huoneen A520 muistitaulun koristamisesta huolehtii lehtori Kankaanrinta, auringonkukka-kortilla sekä käsinkirjoitetulla vastaanottoaika-lapulla, joka vaatisi grafologisia jatkotutkimuksia.

Kun käännymme käytävän päästä takaisin, näemme tiedonhaun tutkimuslaboratorion, huone A523, ovesta hellyttävän mopsin. Henkilö Keskustalon jättämä "Täällä vartioin minä"- teksti ei kyllä paljon pelota.

Vt.apul.prof. Savolaisen ovella A526 palaa vastaanottoaikana aina punainen valo, mikä kertoo suuresta suosiosta. Ovi itsessään ei kyllä paljasta herran tieteellisestä pätevyydestä ja

monipuolisuudesta hiukkaa-
kaan, mutta Reijo on keskittynyt
ehkä tärkeämpiin tehtäviin kuin
ovien koristelemiseen.

Dos.tutk. Elorannan ovella
A527 törmäämme vain salape-
räiseen käyntikorttiin – onko Ka-
ri T. vuokrannut kämppänsä
mysterille nimeltä PhD Ylva
Lindholm–Romantschuk?

Huoneen A527 (=kanslia) oves-
sa on jokin vihertävä juliste, mi-
kä ei kuitenkaan kanslian aukio-

loaikana ole näkyvissä – voisiko
toimistosihteeri Korhola harki-
ta julisteen siirtämistä toiselle
puolelle ovea, niin että siitä voi-
sivat nauttia muutkin kuin vasta-
päinen seinä!

Ovella A531 amanuenssi Hur-
me, laitoksen luonteeseen sovel-
tuen, informoi mahdollisia vie-
railijoita lapulla, joka kertoo
mahdollisen olinpaikan, joista
eniten käytettyjä olivat 'kahvil-
la', 'syömässä', 'kokouksessa' ja
'asioilla'. Tämän lapun infor-

maatioarvolle vetää vertoja vain
sähkökaapin ovesta oleva ilmoi-
tus WC:n sijainnista.

JK: Lopuksi todettakoon ovien
olevan melko hyvässä pintamaa-
lissa, huolimatta K. Järvelinin
toistuneista budolajien treni-
potkuista.

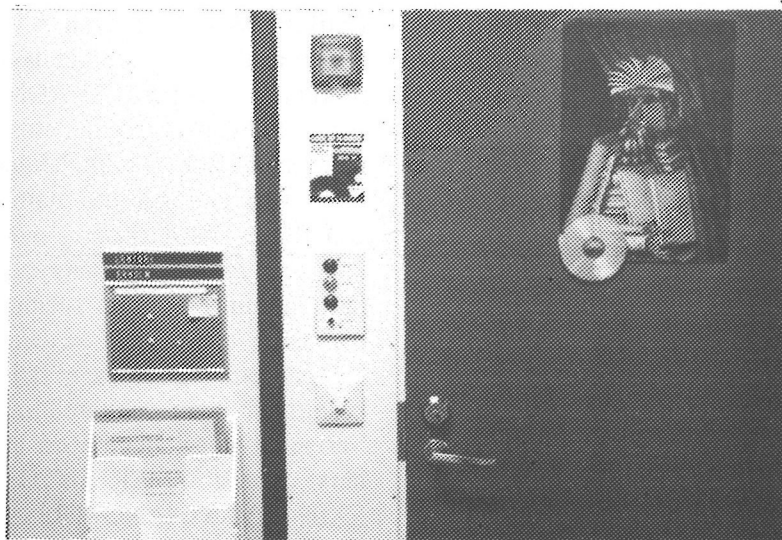
Lähteet:

Kalevala

Nykysuomen sanakirja

Suuri suomalainen unikirja

Uusi Testamentti



miltä tuntuu?

Otto Auranen

Asiasana tekee jälleen uuden, historiallisen aluevaltauksen omassa journalistisessa toiminnassaan. UDK:n äänenkannattaja on kuunnellut ainejärjestön jäsenistön paarialuokkaa, eli ensimmäisen vuoden opiskelijoita. Tämä on se sakki, jonka ääni kantaa harvimmin hallituksen korviin, kun kabineteissa harastetaan sikarinhajuista kähmintäpolitiikkaa. Katsokaapa vain, miten bileistäkin päätetään UDK:ssa. Pieni klikki pelaa itselleen sopivimmat ajat ja paikat. Sama koskee muutakin toimintaa. Jos joku rivijäsen joskus pääsee vaikuttamaan päätöksiin, voi olla varma että hän on tuntenut klikin jo monta vuotta. Ensimmäisen vuoden opiskelijalla ei ole mitään valtaa ilman oikeita suhteita, jotka tässä sairaassa pelin politiikassa jylläävät.

Nyt kuitenkin Asiasana, nasta hallituksen tuolilla, kertoo mitä Kansa ajattelee. Massahaastattelun runkona on ollut urheilujournalismin ikivihreä kysymysten kysymys, "Miltä tuntuu?" Vastaukset on julkaistu alkuperäisessä asussaan. Toimittajan puutteellisesta ymmärtämisestä, heikosta kuulosta, hitaasta pikakirjoituksesta tai käsittämättömästä käsialasta johtuen haastatellut henkilöt eivät luultavasti tunnista itseään näistä vastauksista. Oma osansa saattaa tosin olla sillä, että kysymykset on esitetty saunaillan viimeisinä tunteina.

AS: Miltä tuntuu?

Tuomo Laurikainen: Pahalta. Se oikeastaan riippuu siitä...tällä hetkellä ei tunnu...onko luenolla vai ottaako olutta. Mihin tää tulee?

AS: Asiasanaan.

Onpa jutunaiheet vähissä.

AS: Miltä tuntuu?

Anne Ruokamo: Mielestäni kaikki on todella perverssiä.

AS: Miltä tuntuu?

Matleena Oksman: Ihan jees.

AS: Miltä tuntuu?

Olli Perola: Hyvältä ja menestyvältä. Tää oli Jaakko Teppoo.

AS: Miltä tuntuu?

Mikael Vakkari: Sekavalta. En välitä mennä henkilökohtaisuuksiin.

AS: Miltä tuntuu?

Markus Sommers: Ohuelta ja punaiselta. Voin lisätä että nyt jo väsyttää huomina aikainen herätys.

AS: Miltä tuntuu?

Aino Korhonen: Nyttien?...No vaikee sanoo...

AS: Miltä tuntuu?

Aini Linjakumpu: ...Onko tää online-haastattelu...olen hämentynyt, koska minä luulen että on käytetty uimapukuja olosaunassa.

AS: Miltä tuntuu?

Pia Chydenius: (jotain)...en mää vastaa tommosiin kysymyksiin...sanoin kko mää tosiaan nää...kai mä sanoin.



Pervojen äänenkannattaja Anne irvistää ns. "normaaleille"

AS: Miltä tuntuu?

Annika Enholm: Opiskelun puolesta ihan mukavalta, muuten ei niin kivalta. Miehet tuottaa ongelmia.

AS: Miltä tuntuu?

Make Nylander: Tarkenna vähän kysymystä.

AS: Miltä tuntuu yleensä?

Hämmäntynyt mutta vakaa.

AS: Miltä tuntuu?

Samu Tuomisto: Tuntuu siltä että on lompakko ihan raunioina.

AS: Miltä tuntuu?

Perttu Makkonen: Janottaa...ööö...kaljaa tekee mieli lisää...

AS: Miltä tuntuu?

Pekka Salosaari: Pieniä tensioita nilkassa ja...tuota...ranteen seuduilla.

AS: Miltä tuntuu?

Riitta Eskelinen: Ööö...luulin että tulin saunailtaan, täällä on vain viisi ihmistä saunassa.....(blaaa blaaa loputtomiin).....

AS: Miltä tuntuu?

Annika Mäenpää: Ei tunnu.

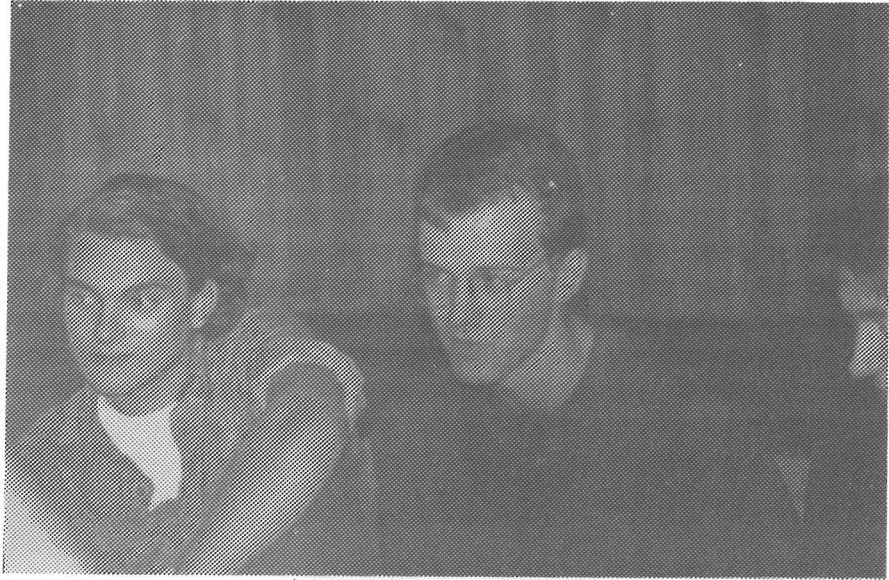
AS: Miltä tuntuu?

Minna Hokkanen: Miltä tuntuu...noo...mitähän tohon sanouis...onko tää joku virallinen haastattelu...

AS: Tämä tulee Asiasanaan

...ihan mukavalta.

Jaa että tällöistä mieltä sitä oltiin. Pakko sanoa, että eipä hyvältä näytä. Tällaiset get-a-liferit eivät taida vallankumousta saada aikaan. Sama tuttu vanha meno siis jatkuu UDK:ssa(kin). Pelin politiikka ruulettaa ja klikki jatkaa sokeiden, kuurojen ja amnesiasta kärsivien massojen kusettamista. Syyttäkää itseänne!



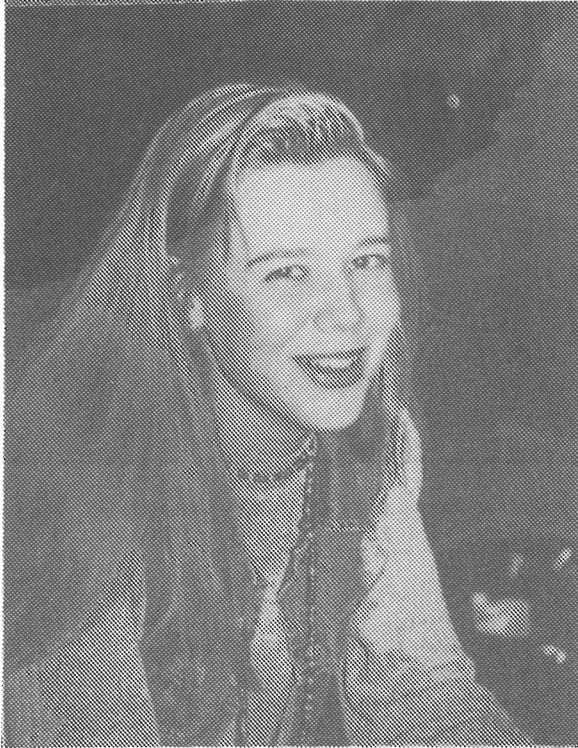
Mikael (vas.), Markus (kai tää on Markus?) ja puolet Samun päästä.



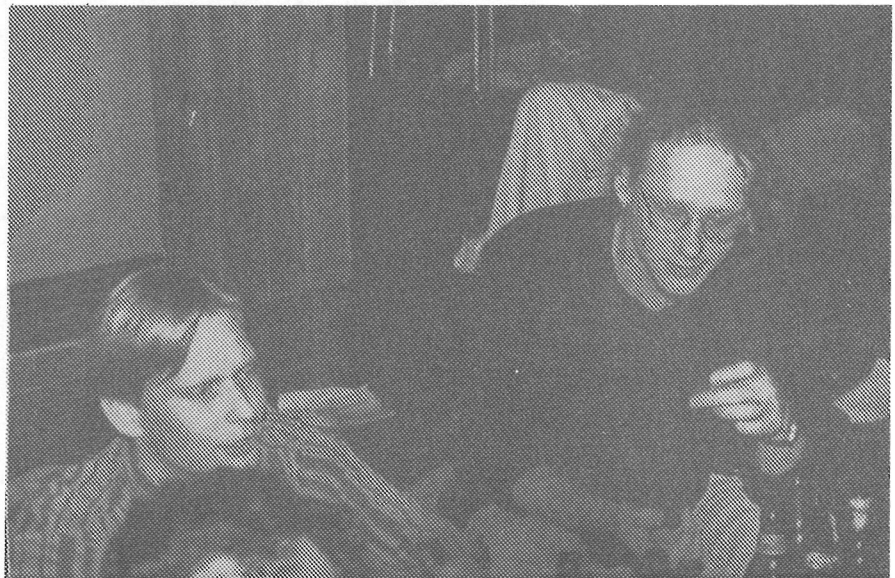
Puolet Markuksen (kai tää on Markus?) päästä ja Samun pää tällä kertaa kokonaisena.

yths 14.9.

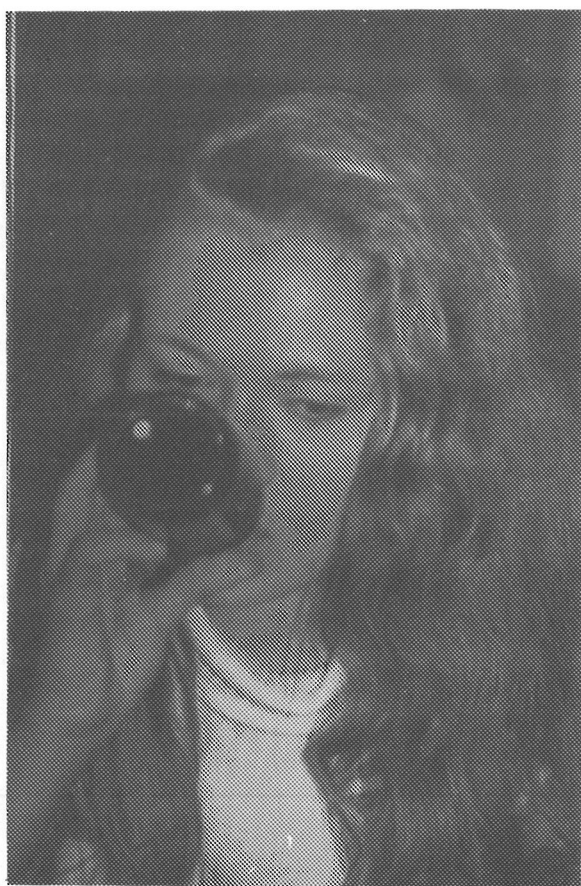
- ns. bileraportti



Outi. Mitäs siitäkin nyt sitten sanoisi?



Sivunen ja Rautanen ovat juuri tempaisseet ns. lörvät.



Nina ei tunnetusti vitsaile kun ryypääminen on kyseessä!



Päivi ja Pia noudattavat Sivusen ja Rautasen esimerkkiä.



*Kappas, kerrankin Jarnalla ei ole silmät kiinni ja suu auki valokuvassa!
Miia Samille tästä suorituksesta!*

katri ei ollut korvaamaton

Otto Auranen

UDK:n yleiskokous valitsi 29.9. ainejärjestömme uudeksi taloudenhoitajaksi **Niina Järvenmäen**. Niinalla on jo ennestään virkistysvastaavan tehtävä, joka onkin tänä syksynä osoittautumassa rankaksi hommaksi useampien bileiden takia. Hän saaneekin vuosikokouksessa työn sankarin mitalin vanhan kunnon Neuvostoliiton pysähtyneisyyden ajan tyyliin.

Uuden taloudenhoitajan valitseminen tuli ajankohtaiseksi, kun keväällä postia hoitanut **Katri Sandholm** teki ns. oharin koko ainejärjestölle ja lähti Jyväskylään opiskelemaan solubiologiaa. UDK:n hallituksen jäsenten ikioma vaiva, välinpitämättömyys informaatiotutkimuksen opiskelua kohtaan oli Katrin kohdalla varsin silmiinpistävää. Laajemmatkin kanssaopiskelijajoukot alkoivat jo miettiä, miksi hän oli yleensä aloittanut koko aineen opiskelemisen, jos kerran hyytyi siihen kolmessa kuukaudessa.

Katrin alan vaihto ei siis tullut yllätyksenä, mutta tieto siitä tuli sanoisinko viime tingassa. Hän onnistui ilmoittamaan tilanteensa hallitukselle noin puolitoista viikkoa ennen lukukauden alkua. UDK:n johtoklikillä oli syyskuun alussa hieman tuli perseen alla, sillä syksyn ensimmäisten tutustumisbileiden järjestämiseen takia olisi ollut kiva päästä käsiksi UDK:n rahoihin. Pahaksi

onneksi kaikki tilinkäyttöön liittyvä roina oli solubiologillamme Nykäskylässä. Tilannetta ei juurikaan helpottanut se, että keneläkään ei ollut aavistustakaan Katrin osoitteesta ja/tai puhelinnumerosta.

Bileiden järjestämisen aina vakavasti ottava hallitus ei kuitenkaan antanut paniikille valtaa, vaan valtuutti virkistysvastaava Järvenmäen penkomaan yhteystiedot selville. Salatiedettä muistuttavan päättelyn perusteella Niina päätyi soittamaan henkilölle, joka mahdollisesti olisi voinut olla Katrin äiti. No ei ollut, mutta kylläkin jotain kaukaista kummin kaima- sukua Katrille. Tässä vaiheessa Sandholm tajusi itsekin ottaa yhteyttä puheenjohtaja **Sahramieheen** ja ainakin luvata toimittaa UDK:n tilin automaattikortin Tampereelle tavalla tai toisella, ja toimittikin. Jännitysnäytelmä ”Pystymmekö maksamaan YTHS:n saunan vuokran vai joudummeko leivättömän pöydän ääreen maksamattoman laskun takia” oli onnellisesti ohi.

Toinen jännitysnäytelmä oli kuitenkin yhä käynnissä, ja sen nimi oli ”Onnistummeko valitsemaan Katrille seuraajan pikapuoliin vai joudummeko jumalauta räpeltämään ilman taloudenhoitajaa koko loppuvuoden”. Vaalitaistelu taloudenhoitajan paikalle käynnistyi heti syyskuun alussa, ts. hallitus alkoi so-

vitella peukaloruuveja niille, joita se piti uskottavina taloudenhoitajakandidaateina. Entisten taloudenhoitajien kiristys oli tiukinta, sillä he olivat ainoita jotka tajusivat tilinpidosta jotain. Katrin paljonpuhuttu valankumoukselliset toimet taloudenhoidossa epäilyttivät etenkin **Pauliina Murtosta**, joka oli eräässä vaiheessa pääasiallinen peukaloruuvien uhri.

Niina oli kuitenkin mennyt hallituksen kokouksessa mennyt höllyttämään, että hän voi astua Katrin saappaisiin, jollei hommaan ketään muuta millään saada. Arvannette miten yleiskokouksessa kävi. Aivan, hommaan ei millään saatu ketään muuta. Sahramiehestä tehtiin sivumennen sanoen puheenjohtaja täysin samalla tavalla viime vuosikokouksessa. Paljastettakoon tässä sekin, että vastuuvapauden myöntäminen edelliselle taloudenhoitajalle tapahtui yleiskokouksessa holtittomasti ”ei se Sandholm ole meitä ennenkään kusettanut”- periaatteella. Kokous ei turhaan huolestunut siitä, että mitään välitilinpäätöstä ei ollut saatavana. Jos siis UDK:n tilillä huomataan joskus joulun alla hyvin peitetty vaje, se johtuu vain siitä, että yleiskokous on laiminlyönyt valvontavelvollisuutensa tässä asiassa. Jäsenistöllä lienee silloin oikeus päästää yleiskokouksen osanottajat ns. päiviltä.

Kokouksessa ei säilytetty kaikkea vastuuta tilinpidosta ja taloudenhoidosta Niinan niskoille. Off the record päätettiin, että koko hallitus osallistuu jonkin verran taloudenhoitoon. Entiset taloudenhoitajat ovat myös, nyt kun vaara on heidän kohdaltaan ohi, lupailleet tukeaan mm. tilinpäätöksen teossa. UDK:n jäsenet

voinevat siis nukkua yönsä rauhassa. Talous ei ole tästä lähtienkään onnettomien tumpeloitten käsissä, ja olettaa sopii, että UDK:n toiminta jatkuu entisellään.

Taloudenhoitajan vaihtamisen lisäksi UDK:n hallituksen jäsenet ovat muutelleet ahkerasti pit-

kin Tamperetta kesän aikana. Suurin muutos on kuitenkin ehdottomasti se, että kulttuurivastaava Matti Säteriin puhelimenhankkimissuunnitelma on viimein toteutunut oltuaan viireillä suunnilleen n vuotta. Onkin siis tarpeen esittää päivitetty lista hallituksen jäsenten yhteystiedoista. Kas tässä:

Puheenjohtaja:

Sami Sahramies, Sammonkatu 8 C 36, 33540 Tampere, puh. 535 738, e-mail lisasa@uta.fi

Taloudenhoitaja & virkistysvastaava:

Niina Järvenmäki, Koivukuja 5 B 12, 33900 Tampere, puh. 2662 668, e-mail nj52485@uta.fi

Asiasanan vastaava toimittaja, varapuheenjohtaja & tutorvastaava:

Otto Auranen, Sammonkatu 8 C 36, 33540 Tampere, puh. 535 738, e-mail liotau@uta.fi

Sihteeri:

Satu-Maaria Litukka, Tohlopinkatu 46 G 27, 33310 Tampere, puh. 446 882, e-mail lisalit@uta.fi

Kv-vastaava:

Päivi Laaksonen, Haukkamäenkatu 1 F 62, 33560 Tampere, puh. 3563 824, e-mail lipala@uta.fi

Kulttuurivastaava:

Matti Säteri, Ketunleivänkatu 4 C 23, 33840 Tampere, puh. 654 508, e-mail limasa@uta.fi

Liikuntavastaava:

Pia Sireni, Itsenäisyydenkatu 23 C 61, 33500 Tampere, puh. 2552 663, e-mail lipisi@uta.fi

Opintovastaava:

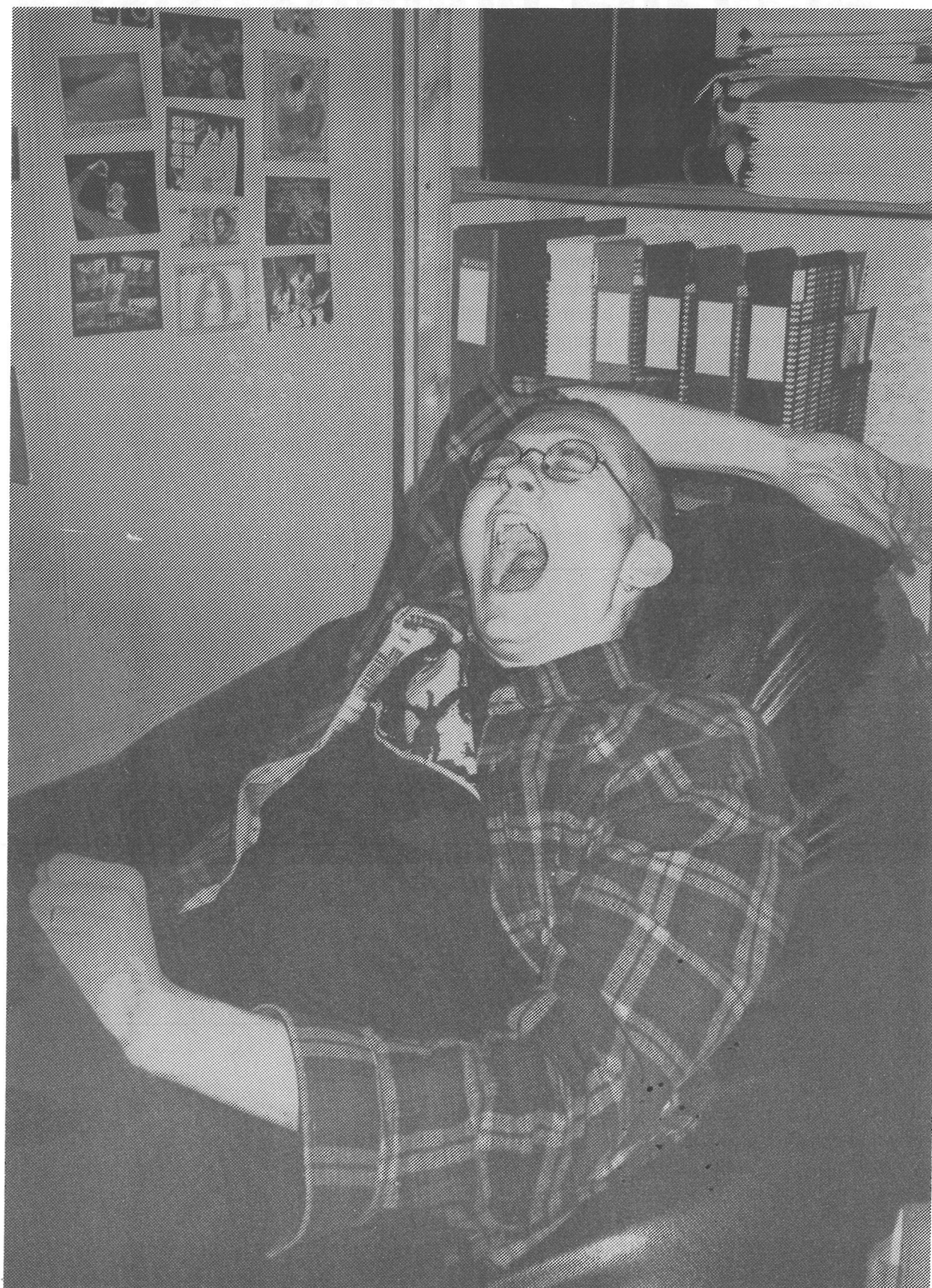
Outi Harjunen, Papinkatu 13 A 5, 33200 Tampere, puh. 222 8460

Sosiaalivastaava:

Riitta Kettunen, Aleksis Kivenkatu 24 D 52, 33200 Tampere, puh. 2129 391, e-mail lirike@uta.fi

Tiedotusvastaava & The Invisible Man 1994:

Ville Brusi, Papinkatu 7 B 49, 33200 Tampere, puh. 2126 154, e-mail livibr@uta.fi



Kulttuurivastaava Matti Säteri esittelee ystävällisesti hammaskalustoaan koko Asiasanan lukijakunnalle

elävänä bommareissa - ja bommareista pois

*Anne Ruokamo
Riitta Eskelinen*

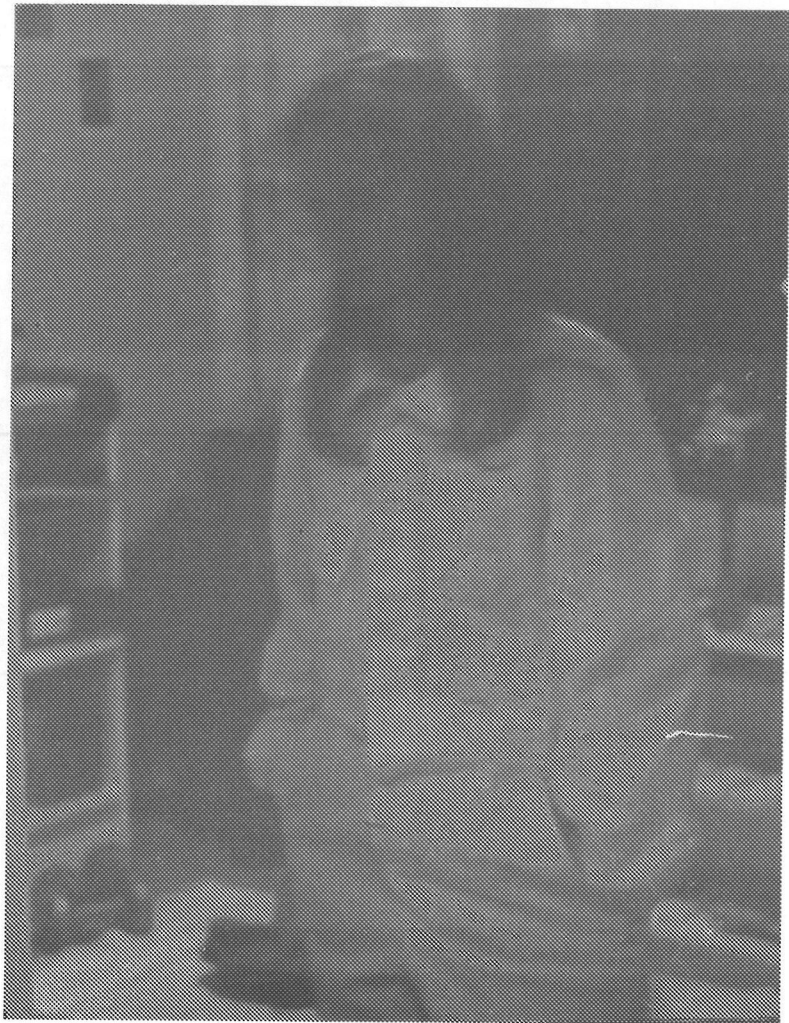
Laitoksemme vanhemmat opiskelijat olivat pelotelleet meitä pieniä keltanokkia karmaisevilla tarinoilla Bommareista. Paikka kuulemma muistutti lähinnä helvettiä. Kukaan täysijärkinen ei sinne vapaaehtoisesti menisi oksentavia teekkareita katsomaan. Varsinkin UDK:n ns. arvovaltaiset edustajat ovat perimätiedon mukaan kiertäneet paikan kaukaa. Päätimme ottaa asiasta itse selvää, menemällä rohkeasti paikan päälle, altistaen itsemme suurille vaaroille ja ankarille koettelemuksille. Käytimme apunamme empiirisiä, erilaisiin mitaustekniikoihin perustuvia, syvälleluotaavia tutkimusmenetelmiä.

Tutkimusapuvälineenä käytimme erinäisiä havaintokykyä rikastuttavia ja terävöittäviä nautintoaineita. Näin varmistimme itsellemme tutkivan asenteen kaikkeen ympärillä näkyvään, kuuluvaan ja tuntuvaan.

Bommareissa näimme kansallisen älyeliittimme juhliwan arvonsa mukaisesti, olihan paikalla teekkareita ja jonkin verran meitä yliopiston intellektuelliedustajia. Kanssakäyminen ja monimuotoinen informaationvaihdausta sujuivat varsin sutjakkaasti eri tieteenalojen välillä. Mielestämme onkin erityisen tärkeää isänmaamme tulevaisuuden kannalta säilyttää läheinen yhteys teknisten tieteiden ja muiden tieteenalojen välillä.

Bommareissa kuulumme Lapinlahden Lintujen ja muiden yhtyeiden musisointia, sekä diskohumppaa. Korviimme kantautui myös älykkäitä keskusteluja aihepiireistä neljäs ulottuvuus, EU, pankkituki, tietokoneet, neuroverkot ja "saanks mä sun puhelinnumeron?".

Siihen, mitä Bommareissa fyysisesti tunsimme, emme aio puuttua tässä raportissa, koska luulaksemme se estäisi harjoittelupaikan saamisen kirjastoista, joihin tämä lehti lähetetään. (Sitä paitsi se rikkoisi intimitteettisuojalakia)



Riitta kokeilee kurahousuja.

Okei, meillä oli hauskaa, ja jos joku uskaltaa sitä epäillä, menköön itse seuraaviin Bommareihin.

Ja jos menee, niin tuokoon sieltä punaisen hiusnauhan ja mustat sukkahousut ainejärjes-

tön huoneeseen, UDK:n kaappiin, jotta allekirjoittaneet voivat ne sieltä noutaa...



Kirjoittajat riehuvat vastuuttomasti Wäinölän solussa.



Riitta kaataa kännipäissään astianpesuainetta viattoman Annikan niskaan.

törky hallitsee

Otto Auranen
Annika Mäenpää
Matti Säteri

Törky! Törky! Törky! Rule! Rule! Rule!

Minkä luulette pyörittävän maailmaa? Minkä luulette asettavan rajat ihmisten toiminnalle? Minkä luulette olevan se voima, joka luo olosuhteet ihmisten tehdä historiaa, kuten jo **Karl Marx** aikanaan oivaltavasti totesi? Unohtakaa kaikki vakioselittelyt Helsinkin tai tätänykyä Rysselin herroista tai yleensä kieroista poliitikoista, markkinavoimista, toimittajista, yhteiskunnan rakenteista tai arvoista, byrokratiasta, sosiaalidemokraateista, holhoavista sosiaalitalantoista, ju-

malista, huonosta säästä tai mistä lie. Mikään noista seikoista ei ole perimmäinen ihmisten toiminnan rajoittaja, vaikka ne voivatkin joskus olla ihan uskottava – pinnallinen mutta paikkaansapitävä – selitys sille miksi asiat menevät niinkuin menevät.

Oikea vastaus tähän kokonaisista yhteiskuntatieteilijöiden(kin) armeijoita jo aatamin ajoista askarruttaneeseen kysymykseen on viimein löytynyt. Tämä vastaus on luultavasti kristallisoitunut sil-

määräpäyksessä kaikille niille, jotka ovat joskus käyneet *Hervannassa* – siinä metropolissa jonka esikaupunkeihin kuuluvat mm. monien varmasti tuntema *Tampere* – ja osuneet *Hervannan Grillille*. Tämä grilli on todennäköisesti ainoa paikka maailmassa, jossa myydään maailman-kaikkeuden keskipistettä, alkuräjähdyksen ja siten universumin kehityksen aikaanpanijaa, **Törkyä**.

Törkyn merkityksen ymmärtäminen on ollut ällistyttävän hädästä ihmiskunnan keskuudessa. Tämä luultavasti johtuu siitä, että Sitä ovat syöneet sittenkin liian harvat ja toisistaan eristyneinä olevat ihmiset. Sana ei ole kiirinyt kunnolla edes Hervannan ulkopuolelle, hädintuskin Tampereelle. Toimittajat ja tutkijat ovat hekin tapansa mukaan kiinni omissa rutiiniaiheissaan eivätkä seuraa kunnolla mitä maailmassa tapahtuu. Koko suuren tietämättömyyden lopullinen syy löytyy – sen lisäksi että Törkyä myy luultavasti vain yksi grilli maailmassa – varmaan Törkyn



Törky paljastettuna.

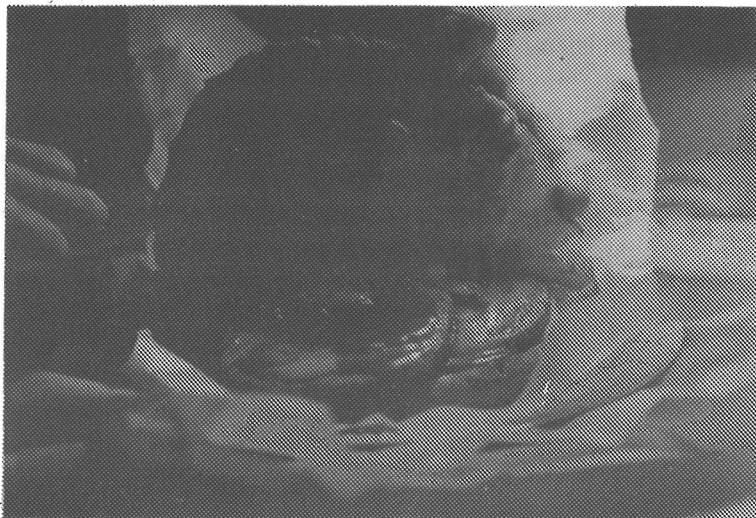
muhkeasta koosta. Sitä ei moni ravintolasta kotiin horjuva ja Hervannan Grillillä pysähtyvä ymmärrä tilata vaan tyytyy tavallisempiin lihapiirakkaan tai ranskalaisiin. Näin Törkyn merkitys suuruudestaan huolimatta on pysynyt pitkään salaisuutena.

intohimo törkyyn

Kun Asiasanan vastaava toimitaja ensimmäisen kerran söi Törkyä noin kaksi vuotta sitten, hän koki tyypillisen valaistumisilmiön ja tajusi hetkessä Törkyn metafyysisiin mittoihin nousevan merkityksen. Sanaa oli kuitenkin vaikea lähteä levittämään eteenpäin kaikelle kansalle ihan tuosta vain. (Kun on nuo opiskelutkin tuossa.) Lisäksi häntä riivasi ajatus Törkyn salaisuuden selvittämisestä. Mistä Sen maaginen aura saa voimansa? Kesti melkein kaksi vuotta ennen kuin hän onnistui löytämään kaksi muuta ihmistä, joita Törky askarrutti yhtä paljon. Toinen heistä jopa asuu suunnilleen niin lähellä Törkyä kun inhimillisesti mahdollista, kuuluisassa *Mikontalossa*. (Senkin merkitys maailmalle on varsin merkittävä, mutta siitä myöhemmin lisää samassa lehdessä.)

Toista ajaa eteenpäin väsymätön mielenkiinto sellaisia ilmiöitä kohtaan, jotka pinnallinen valtajulkisuus – tahallaan? – unohtaa.

suaalista evidenssiä. Muistiinpanovälineet olivat mukana, mutta retkikunta päätti jättää ne laukuihin ja luottaa intuitioon Tör-



Törky aukoo kitaansa.

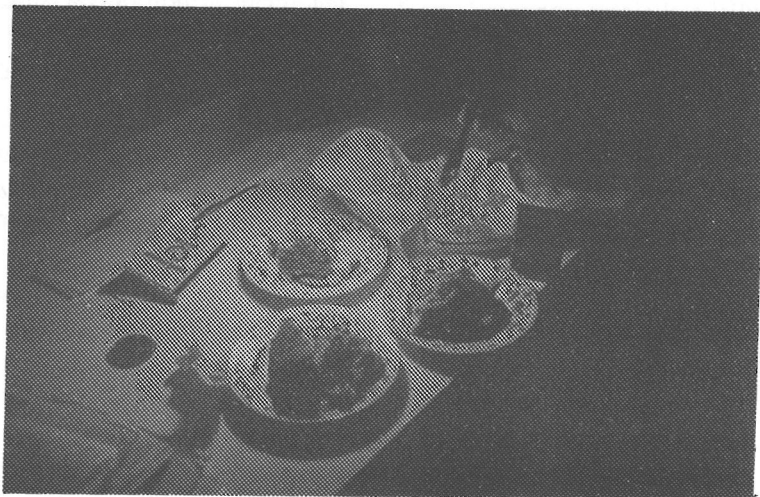
Kolmikko organisoi retkikunnan, Törkyntutkimisretkikunnan. Se lähti kohti Hervantaa TKL:n linja-autolla numero 30 Viinikan liikenneympyrän pysäkiltä. Oli torstai 29.9. 1994 noin klo 18.00. Retkikunta oli varustautunut avoimella mielellä, lämpimillä vaatteilla ja järjestelmäkameralla, sillä Törkystä oli tietysti saatava havainnollista vi-

kyn salaisuuden selvittämisessä.

Törkyn vaikutus tuntui sitä voimakkaampana, mitä lähemmäs Hervantaa retkikunta tuli. Iidesjärven rantatietä ajettaessa tuntui pientä kihelmöintiä takaraivos- sa, Hervannan valtavyylällä törkyiset aallot jo hyökyivät koko vartalon läpi kun retkikunta näki bussin törkyisen ikkunan läpi uuden ohitustien muodostavat kahdeksan törkyistä kaistaa ja kun Pohjois-Hervannan törkyisimmät kerrostalot, mm. opiskelijasuntola Wäinölä, sukelsivat esiin pimeydestä, ei retkikunta meinannut pysyä nahoissaan.

retkikunta ratkaisee arvoituksen...

Hintavan (32 mk) Törkyn ostettuaan joukko päätti yksimielisesti valita Mikontalon paikaksi Sen syömiseen ja kuvaamiseen. Täri-sevin käsin retkikunnan jäsenet avasivat valtaisan pussin ja vetivät Törkyn esiin. Se oli suurella



Törky / 3

pahvilautasella paperiin käärittyinä. Vasta paperin aukaisemisen jälkeen Törkyn rakenne alkoi paljastua kunnolla. Se on valtava lihapiirakka, retkikuntalaiset voivat vannoa sen halkaisijan olevan kymmeniä senttejä. Sisältä löytyy paistettu kananmuna, ananasrengas, pihvi, nakki, siivu wurstia ynnä muuta roinaa. Tottumattoman silmissä Törky voi näyttää aluksi yököttävältä möykyltä, mutta harjoitus tekee mestarin. Sitäpaitsi odotettavissa oleva valaistumisen tunne voittoa kyllä pahimmat vatsanväänteet.

hieman muotoaan, mutta muuten Sen käytös pysyi ennallaan. Eri-laiset valaistusolosuhteet eivät myöskään vaikuttaneet Törkyyn. Sen mystinen aura antoi kaikissa olosuhteissa samanlaisia viboja retkikunnan jäsenten takaraivo-lohkoon.

Seuraavaksi joukko kävi Törkyn ainesosien kimppuun ja käänteli innokkaasti Sen sinapin peittämää ananasrengasta, tökki paperilautaselle valunutta majoneesia ja leikkeli wurstinpalaa pienemmäksi koettaen löytää Sen elementeistä jonkin piirteen, joka

...vai ratkaiseeko?

Retkikunnan keinot eivät kuitenkaan loppuneet tähän. Se päätti yrittää pohtia Törkyn merkitystä universumille rituaalisen sisäistämisen eli syömisestä yhteydessä. Tämä oli vaativa tehtävä, sillä yleensä Törkyn mystisen auran ja valaistumisvaikutuksen aiheuttama tunne on niin kokonaisvaltainen, että sen kohteeksi joutunut aivan tuonpuoleisessa tilassa ja kykenemätön ajattelemaan selkeästi. Tarkoitus oli myös vertailla Törkyn sisäistämisen aiheuttamia fiiliksiä.

Valitettavasti retkikunnan jäsenille kävi aivan kuin kaikille muillekin: ensimmäisten suupalojen myötä alkoi huima, huume-trippiä muistuttava valaistuminen. Mistään kokemuksen analyttisestä paloittelamisesta ei ollut puhuttakaan. Koko joukolla pyöri vain mielessä: "This rules! Törky is the King!" tai "Se. Ainoa. Oikea. Törky." Tyystin pilvessä he etsivät tunnelmaan sopivaa musiikkia ja löysivätkin Abban kokoelmakasetin jota sitten veivasivat kasettinauhurissa edestakaisin. Tultuaan jonkin verran järkiinsä retkikuntalaiset ottivat krapulaisessa olotilassa kuvia Törkyn jäänteistä ja hoippuivat sitten – vieläkin hurmiosta täristen – ulos hengittämään raitista ilmaa.

Voimiensa palattua menivät he kukin taholleen: yksi takaisin Mikontaloon, toinen *Peltolammille* ja kolmas keskustaan. Törky oli jälleen voittanut kolme uskollista lisää. Pyhiinvaellukset Hervannan Grillille alkanevat pian.

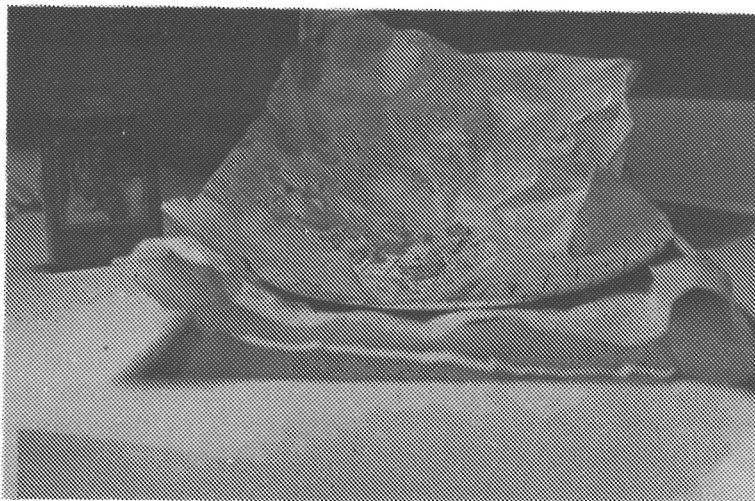


Törky sisäistetään.

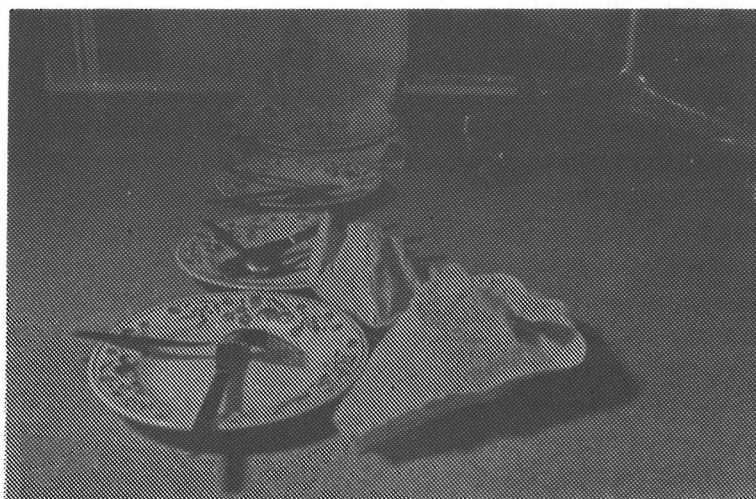
Ennen Törkyn rituaalista sisäistämistä syömällä retkikunta paljasti Sen ulkoisen olemuksen. Kamera tallensi Törkyn kaikissa tilanteissa: Törky edestä, Törky takaa, Törky makaa. Kuvista voidaan tarkastella sitä, käyttäytykö Törky samalla tavalla kaikissa ympäristöissä. Paperilautaselta keraamisille lautasille siirrettynä Törky tietysti muutti

olisi ratkaissut transsendentaalisen auran arvoituksen. Mikään ulkoinen syy Törkyssä ei kuitenkaan näyttänyt olevan tuon merkillisen ylivoimaisuuden aiheuttaja. Törkyn ainekset eivät paljastaneet, mikä Sen syöjille aiheuttaa valaistuksenomaisen varmuuden Törkyn universaalisesta rulettavuudesta (so. hallinnasta).

Törkyn rippeet.



Sisäistämisen välineet.



Törkysti valaistunut.

paikallisen asukkaan näkökulma

Annika Mäenpää

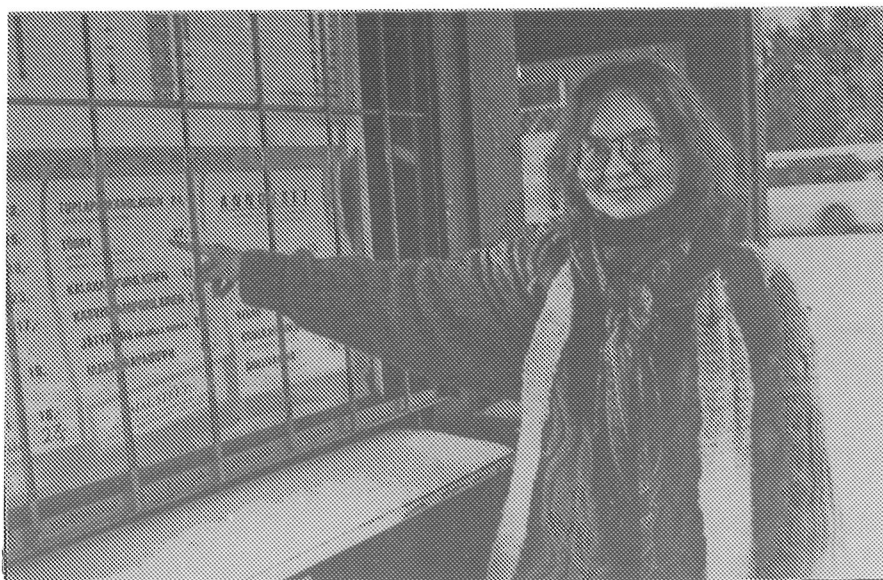
Kotikyläni *Hervanta* on eristäytynyt asuinalue kaukana Tampereen keskustasta ja sivistyksestä. Ehkä juuri sijaintinsa vuoksi se on saanut mystisen, epäilyttävän maineen. Monet ulkomaailman asukkaat eivät ole käyneet täällä, ja jotkut ennakkoluuloiset kuuluvat pohdiskelevan: ”Voiko siellä ollenkaan asua?” Itse voin näin vakinaisena asukkaana kertoa, että paikallinen väestö kuitenkin elää täällä tyytyväisenä alueen oloihin, palveluihin ja huvituksiin – mainittakoon *Euro-pub Kultainen Apina* –, monet jopa siinä määrin, että poistuvat alueelta vain harvoin. Tämä Hervannan ja muun maailman välisen vuorovaikutuksen vähäisyys on epäilemättä syynä siihen että

paikallisten asukkien kulttuuri on säilynyt omaperäisenä. Esimerkkinä mainittakoon neljä kertaa vuodessa 20 metriä maanpinnan alapuolella pidettävä suuri juhla.

Kylämme keidas on *Hervannan Grilli*, jonka eteen järjestetään bussikuljetuksia keskustasta asti monta kertaa päivässä. Grillin suurin vetonaula, Hervannan lahja muulle maailmalle on eittämättä *Törky*, paikkakuntamme erikoisuus ja kansallisruoka. Mielestäni jokaisen tamperelaisen olisikin ainakin kerran elämässään tehtävä törkymatka Hervantaan ja koettava se aito tunnelam jonka voi tietenkin saa-

vuttaa vain syömällä Törkyn alkuperäisympäristössään.

Olen siinä onnellisessa asemassa, että asuntoni on epäilemättä alueen parhaalla paikalla, lähes Hervannan Grillin naapurissa, *Mikontalossa*. Matkaa Törkyn luo kertyy vaakasuunnassa hyvin vähän, vaikka pystysuunnassa onkin sitten matkattava toinen mokoma, hissillä. Voin siis vilpittömästi todeta, syödessäni Törkyä asuntoni armeijanvihreällä ja oranssinkeltaisella väriteytyssä keittiössä ja katsellesni panssarilasi-ikkunasta avautuvaa Herwoodin metsää, että kah-ta en vaihda. Toinen on Törky, ja toinen on...



Natiivi torkyn äärellä.

törky ja postmoderni kaupunkikulttuuri

Matti Säteri

Törky on muutakin kuin asenteita tai jätettä. Elämäntavaksi siinä ei välttämättä ole riittävästi sisältöä – vai onko?

Tässä artikkelissa tarkastellaan törkykulttuurin merkitystä arkielämän muotojen rikkojana postmodernissa kaupunkikulttuurissa.

törky - the soundtrack

Törkymusiikissa ratkaisee asenne. Ei välttämättä niinkään se, mitä ja mistä kirjoitetaan tekstejä ja lauletaan, vaan paremminkin se, mitä tapahtuu laulujen välissä.

Törkyisen esimerkin tästä tarjosi Miljoonasade, Tampereella, Tulikamarin klubilla lauantaina 15.10.1994. Neroksikin ylistetty laulaja/sanoittaja Heikki Salo saavutti pohjalukemat törkypisteissä, henkevien välispiikkiensä muodostuessa illan kohokohdiksi. Silminnähättävän ”sekaisin” oleva sanoittajanero hauskuutti yleisöään riemastuttavilla tarinoilla elävästä elämästä. Illan kohokohdaksi muotoutui seuraava, EU – aiheinen kasku:

”Hotellissa kuului viereisestä huoneesta naisen ja miehen välinen keskustelu.

Mies: Kyllä EU!

Nainen: Ei EU!

Mies: KYLLÄ EU!!!

Nainen: Ei EU!!!

Parin tunnin päästä huoneesta kantautuvien äänien perusteella KYLLÄ – puoli oli päässyt voitolle.”

Muut välispiikit, olettaakseni teemallisesti biiseihin liittyen, voivottelivat ’vanhanpojan’ ikuisia ongelmia ’petikaverin’ löytämisessä:

”Tässä on teille kaikille vanhoillepojoille jotka miettivät miten saisi jonkun kiinni hyvä neuvo: hankkikaa maksullista rakkautta!”

”Aiemmin tänään on jo esitelty monenlaisia tapoja vanhanpojan helpottaa paineitaan: on tarjoiltu maksettua rakkautta, on purjehdittu avioliiton satamaan, on päästy omin käsin onneen ja tehty vähän kaikkea. Tässä kuitenkin vielä yksi konsti – ostakaa kuminukke!”

Ensimmäisen encoren lopussa, tervehenkisen kansanlaulumaisen humpan jälkeen ilmoille kaajahti seuraava kuolematon riimi:

”Yleisölle kiitokset, menkää kotiin ja tehkää hyvät siitokset.”

Olen aiemmin kuullut ja lukenut, että Heikki Salo nauttii mainetta jonkinlaisena uuden sukupolven suomalaisten rock-sanoittajien airueena (vrt. kekimääräisen suomalaisen drop-out rock-toimittajan mielipide). Tämänkaltaiseen käsitykseen voin vilpittömästi yhtyä: Salo omaa poikkeuksellisen kyvyn nostaa banaliteetitkin metatasolle.

Hänen kykynsä tuottaa tyylipuhdasta TÖRKYÄ selittyyne seuraavankaltaisella proseduurilla:

1. Juo paljon viinaa. 2. Avaa suu ja ihmettele mitä tulee ulos. Salon tapauksessa erityisen ansiokasta on se, että lopputulos ei ole määrittelemättömän väristä, osittain kiinteää töhkää, vaan sangen selkeää ja kirkasta, kuitenkin postmodernisti sirpaloitunutta proosaa, jossa tuotetaan uudelleen – poikkeuksellisen tiiviissä muodossa – keskeisimpiä patriarkaalisuuden yhteiskunnan epäkohtia itserefleksion kautta.

törkytutkimuksen haaste

Pohdinnan jälkeen päätin keskittyä törkyyn tekstuaalisena oliona, joka ilmenee erityisesti populaarikulttuurin muotona. Turhapurotutkimuksien, trash-, splatter-, Quentin Tarantino- tai Abel Ferrera-elokuvien puhkianalysoinnin jäljiltä vaikutti aluksi löytyvän vain vähän jalansijaa uudelle, todella uraauurtavalle törkytutkimukselle, mutta kuten alun Miljoonasade-esimerkki osoittaa, törkyä putoilee valppaan tielle tonneittain. Artikkelin suunniteltu alaluku Törky – the Movies karsiutui tekstistä uusien törkyhavaintojen myötä, havaintojen, jotka pakottivat elämäntapakysymyksen nousemaan esille entistä voimakkaammin.

Miljoonasateen keikan jälkeinen etnografinen osallistuva havainnointi suoritettiin nimeämättö-

mässä kebab-ravintolassa Tampereella, Hämeenkadulla. Ravintolan asiakaskuntaan kuulunut nuorehko mieshenkilö unohtui nukkumaan wc: ovea vasten käytyään asioillaan. Asiantila havaittiin vasta toisen mieshenkilön avatessa kyseisen oven ja ensinmainitun valuessa rentona lattialle. Tämä suoritus sinänsä ei olisi antanut aihetta jatkopohdintoille, mutta nuoren miehen performanssi jatkui: syödessään kebabia hän onnistui sotkemaan itsensä pahanpäiväi-

sesti, ja jonkun tästä huomauttaessa hän innostui edelleen ja hymyillen läträsi valkosipulikastiketta rinnoilleen. Varsinaisen huippusuorituksensa Mies toteutti painamalla hitaasti, harkitun rauhallisesti kasvonsa kebab-lautaseensa. Norbert Eliaksen (1978) mukaan kyseisen kaltainen teko on eurooppalaisen kulttuurin piirissä yleensä nähty erityisen loukkaavana. Miehen yleisö kannusti häntä hyväksyvällä naurulla, ja

yllytti häntä näin edelleen törkysempiin suorituksiin.

Pitkällemeneviin johtopäätöksiin ei tutkimuksen tässä vaiheessa ole aihetta. Törky näytetään yhteiskuntatieteilijälle kuitenkin hedelmällisenä tutkimuskohteena.

Viite:

Elias, Norbert: The History of Manners. The Civilizing Process: Volume 1. New York: Pantheon Books 1978.



Urbaani Pasila: todella törkyä.

wanted:

asiasanalle tekijöitä!

Nykyinen Asiasanan vastaava toimittaja Otto Auranen luopuu tehtävästään virkakautensa päättyessä 31.12.1994. Koskapa toistaiseksi kukaan ei ole ilmaissut ylitsevuotavaa intohimoaan kyseisen postin perimiseen, lienee perusteltua puhua "häätätilasta". Jopa lehden lakkauttamisen mahdollisuutta on väläytelty joissain keskusteluissa.

Perimätiedon mukaan 80-luvun loppuvuosina Asiasanaa teki parhaimmillaan jopa yli kymmenen hengen motivoitunut toimituskunta. Viimeisten noin viiden vuoden aikana vastuu lehden tekemisestä on valunut yhä raskaammin nimenomaisesti vastaavan toimittajan harteille: suurin osa työstä on kasaantunut yhdelle henkilölle. Tänä syksynä aloittaneiden informaatiotutkijoiden joukossa vaikuttaa kuitenkin olevan innostusta lehden tekoon, joten tulevaisuus saattaa näyttää valoisammalta.

Lehdellä on joka tapauksessa oltava vastaava toimittaja, mutta tämän vastuu rajoittuu oikeudelliseen vastuuseen sisällöstä – vastaavan toimittajan velvollisuus ei ole repiä lehteä yksin kasaan. Koska nykyään v

astaava toimittaja hoitaa taittoa lukuunottamatta lähes kaiken yksin, ja homma on muotoutunut varsin työlääksi, olisi parempi jakaa toimituksellista vastuuta useamman ihmisen kesken. Toisin sanoen: jokainen vähänkin lehden tekemisestä – juttujen kirjoittamisesta, taitosta, organisoinnista jne. – kiinnostunut voisi miettiä omaa halukkuuttaan vastaavaksi toimittajaksi tai (uudelleen)perustettavan toimituskunnan jäseneksi. Mitä useampi lähtee mukaan, sitä mielenkiintoisempaa lehden teosta tulee. Vastuu jaetaan jokaisen omien intressien ja motivaation mukaan, eikä kenenkään siis oleteta enää venyvän hillittömiin yksilösuorituksiin.

Asia pitäisi käsitellä mahdollisimman nopeasti, mahdollisesti UDK:n kokouksessa tai erillisessä "toimitustapaamisessa". Seuraa UDK:n ilmoitustaulua tai kysy lisää Otolta (puh. 535738, e-mail liotau@uta.fi) tai Matilta (puh. 654508, e-mail limasa@uta.fi). Meille saa myös tulla ihan oikeasti puhumaan!!!

